

JOSEF HORA

ZÁPISKY Z NEMOCI

Zlobte se nebo nezlobte se,
že otevírám schránku běd.
Život nám stejně zkázu nese
a konce věku nevidět.

Prcháme z hor a měst a statků
a kňučíme jak z hrůzy psi.
Oblaka rýsují nám k svátku
příšeru z Apokalypsy.

***

Je v světě slovo, kterým by se
obsáhl obraz našich let?
Šel bych je na železné míse
do mramorových vtesat vět,

do hloubky vtesat na kameni,
by za svědka nám mohlo jít.
Však běda! Slov takových není,
neb těžko lze je pochopit.

***

Nebudem osud pokoušeti
a hledat smysl vteřiny.
Najdem jej spíše v očích dětí,
než v truchlivosti ruiny.

Poutníku po krajinách zkázy,
zaplať svůj groš, jda z daleka,

a na ulicích v troskách zmrazí
tě všemohoucnost člověka.

***

Ta města však jim samým ponech,
ať plodí dál své ruiny!
Člověk tam kráčet v milionech
jak natažené hodiny.

Nákaza slov a gest tam vládne
a uniformovaný lid
lítosti necítí tam žádné,
že zakázali mu zde snít.

***

Líto mi, líto kostelů je,
kde století spí zesnulá.
Člověk je věky dostavuje
jak vzácnou přítěž minula,

pak vteřina je na prach změní
a v lítosti k nim pokleká.
Nad jednu ztrátu ale není:
utratit duši člověka.

***

Ó, tělo! Krásný hybostroji,
jenž oživuješ prostoru
semeno v svatém nepokoji,
jež z hlíny pneš se nahoru,

nástroji smyslů, vdechující
tvary a barvy, čirý vzduch,
červánku o svobodě snící,
do tebe vtěluje se duch.

***

Ó, tělo mocné, milované,
v červácích jitra napjaté,
nad brázdou v poli vítr vane
vstříc dělnosti tvé. Tenkráté

jsi hospodářem plodné země,
jež vydá klas a dětský smích.
Dnes smutno, k smrti smutno je mně,
když vzpomenu si darů tvých.

***

Jsi naše svoboda a pýcha,
když duše v hanbu propadne,
když osud vzadu kostky míchá,
jsi křídlo tíhy záhadné.

Tvé údy jako větve kvetou,
když polibky jak poupata
se zacloní a sladkou větou
když vzdá se jim klín ze zlata.

***

Přitažlivosti! Kterak pjaly
se údy k údům, k hlasu hlas!
Co v prstech něhy, na rtech chvály,
co vše vstříc jaru kvetlo v nás!

Přitažlivosti! Sladká muko,
proměnitelko člověka!
Našeptavačko lásky, ruko,
z níž hudba na svět přetéká.

***

Tančivali jsme v harmonii,
jak bylo by to na věky,
hledající se v sklonu šíjí
očima, hlasem, doteky.

Mladosti dávná! S chvěním údů
tě v chromosti své vzpomínám
a voním, hanbě se, pln studu
k těm dávno zvadlým květinám.

***

Nerozumíme nebi, lidem,
neuhodnem, co nadchází.
Co tedy lačni hledat vyjdem,
ach, v čem se duše zobrazí?

Narcisi, Apollo, vy krásní
se zlatou září kolem těl!
Poutníče, postůj zde a žasni,
byť přítel nebo nepřítel.

***

Po celém světě slyším křičet
tvá ústa v rudé bolesti.
Kde všude trpíš? Marný výčet!
Universální neštěstí

zchromilo všechno viditelné,
ač přišlo z neviditelná.
Ať přijde smrt! Ať všude velne,
jediná silná, kouzelná.

***

Ať kraluje, ať vojevodí
jak na temeni horstva sníh.

At' v spravedlnosti se brodí
jak lidé v krvi bližních svých.

Jen nech — ne, nemohu to říci,
má všechna přání nejtišší,
nad křikem snůh a zvony výší
at' nemocnému vyslyší.

***

Ze zadních doupat vyplížily
se choroby a slídí ven.
Cítím, jak ubývá mi síly,
vadnu jak list. Jsem nemocen.

Mnohoramenná chobotnice
se po mé pleti rozlézá.
Ohavná, slizká záletnice!
Jsem z kamení a železa.

***

Horečka za ruku mě drží
a vede mě v skal příkrý jas;
tam dole pod hlubokou strží
už mnohý člověk srazil vaz.

A běda! Mrtvé tělo leží
tu vedle cesty. Já to jsem.
Vyčítající oko střeží
můj každý pohyb úkosem.

***

Byl jsem jak větev plná listů,
jak šíp na pružné tětivě,
teď jako pahýl jsem, když zjistí,
že opadává truchlivě.

Svit', slunce, nesvit'! Nezáleží
mi na světle a na stínu.
Jen čas ať běží, rychle běží,
loudavou střídá vteřinu.

***

Už druhá je tu. Přešlapuje.
Můj obraz kouzlí na stěnu.
Mou minulost. A představuje
ji v nenávratném ztracenu.

Vždyť jsem to já, jdu plavnou chůzí,
v aleji čeká děvče mé.
Má štíhlost břízy, lehkost múzy
a v očích ráj, kam dojdeme.

***

A třetí vteřina se střídá,
polyká blekotavý strach,
že pozdě je, že nedohlídá
se modré chvíle v představách.

A nedohlídá. Sestra její
mě vzala pevně v podpaží
a do popele v beznaději
mé horečky mě poráží.

***

Ta pátá na to pomátla mě
a jako skvrnu setřela.
Nebyl jsem, nejsem. V zpustlém chrámě
sám sobě zmizím docela.

Jak padlý voják ležím v jámě
a do vápna se rozkládám.

Zimnice při tom vydává mě
za materiál k šarádám.

***

Vteřiny přes dny rozběhly se,
sta, tisíce a tisíce.
V mlčenlivosti velkorysé
šly, pozvolna mě mučice,
výhružné sestry katastrofy,
jež zastínila celou zem.
Zasázely mi nahé strofy
mstivých slov v brázdě pod čelem.

***

Vteřiny, hodiny se valí,
jsou pryč a nevzpomenou jich;
nesnesitelně pomíchaly
se krajiny a lidé v nich
v šedivé bludiště, jímž tápu
v svém narušeném vědomí,
jež lampu, míru, kompas, mapu
a křídlo ducha vzalo mi.

***

Vteřiny ohně, jenž se blíží
a olizuje nohy mé,
vteřiny lemované kříži,
na jejichž břevnech visíme.

Vteřiny kleští, rvoucích maso
v krvácejících pramenech
a ty, v nichž krouží kol nás laso,
jež zaškrtní nám v hrdle dech.

***

Za sedmým vrchem, sedmou řekou
v půlnoci vykvasil tvůj lék
a vrchy rostou, řeky tekou —
ty nepřekročíš sedm řek.

Neslezeš nikdy, hořce touže,
vrch dalekého rozhledu,
jenž zrcadlí se v blátě louže
s kapry tvých dobrých sousedů.

***

To jsou ty šípky, jež tam kvetou,
to je to písmo polních cest,
kde těžce vykoktanou větou
neštěstí naše psáno jest

na našich tvrdých dlaních, drazí,
na našich ústech z těchto let.
Vteřiny, vteřiny, kdy mrazí
a unáší mě Hladolet.

***

Vše je nic. To nic však mučí.
Marnost nad marnost nás láká.
Vítr chcem brát do náručí,
spolehnout se na oblaka.

A tak jdeme temným světem
za zázračným kdysi, kdesi.
Sytíme se Hladoletem,
nocí připíjejíce si.

***

Čas tvrditi, že to, co není,
je nejkrásnější předpoklad.
Že v dobách zlého hubenění
se nejlíp má pan Masorád.

Zavírám oči. Chytám z dálky
ozvěnu zbraně odvetné.
Zdá se mi, že přicházím z války,
jež nejistoty rozetne.

***

Neštěstí! Vrháš na člověka
své kameny a peřeje.
Na dně tvé hrůzy ale řeka
vznešenosti se zaskvěje.

Mé neštěstí je triviální,
jak nemoc, po níž jméno má.
Bacilus coli nezkapalní
v laboratoři v aroma.

***

Za okny liják, nad ním bouře
a blesky uzdravující,
zde v pokoji svém, oči mhouře,
jak omráčen jsem palicí.

Mikroskopičtí živočiši
si řekli: Básník — nebásník —
I navštívení, buďte tiší
a ušetřen buď klobásník.

***

Nad rozervanou Itálií
zrak na mapě se zastavil,

v Normandii se vojska bijí,
krev teče v Rusku na sta mil.

A zde v mém těle nepoznána
teď zuří bitva s bacily.

Moci tak říci jednou z rána:
Už jsme je všechny pobili!

***

Kterak se mohu uzdraviti,
když všude příkladem jde mor?
Lékaři duši když jím sytí,
kdo černou úzkostí je chor.

Ó duše, morem zachvácená,
své dlaně na tvář přikládám,
bych nezře blízké, do vzdálena
šel na kloub těžkým záhadám.

***

Jak ležím zdrcen na posteli,
s tupými noži pod hlavou,
mohl bych býti věru celý
následovníkům výstrahou.

Noha se zvedá, nezvedne se,
a na konečcích prstů mých
hubená zimnice se třese
jak starý pokrývačský vích.

***

Když obracím se na posteli,
bych z tuhých údů tíhu sňal,
zřím chvíli jako vězeň z cely
vyhlídkou okna někam dál

než na strop, po němž vidím pouze
kolovat hvězdy vysněné.
Zřít k slunci? Ne, to je jen v touze
a ani v touze ještě ne.

***

Ve chvíli šera v koutě na zdi
se zjevuje duch Baziliš.
Jak korveta stín na zdi brázdí,
i ptám se sebe: Nešílíš?

Och ne, to z dlouhé chvíle pouze
anticipujem horečku.
Nemoc a válka jsou čas nouze —
a prázdno v suchém hrnečku.

***

Ne, jsou to netopýří křídla,
jež k drápkům svým mě připnula.
Ta tam jsou pravá naše sídla,
kouř rudých ohňů z minula.

Letěla bílá holubička
a za ní loďstvo jestřábí,
krev do rodného údolíčka
málem — a nakapala by.

***

Co dnes jen je to s údy mými?
Dlaň sotvaže se rozevře.
Ruka se přímí, nenapřímí,
pěst svírá se a nesevře.

I touží tělo zpomalené
po rose v chladu aleje.

Na nic jiného nevzpomene,
nic jiného si nepřejí.

***

Ne a ne — tělo nevzpřímí se,
po celém pase závaží
mne tiskne pádně k zemi lysé
a do prachu mě poráží.

Jsem Job, vržený na smetiště,
když přicházejí sousedé
a každý z mého dobytčíště
si jedno zvíře odvede.

***

Šlápoty hluboko se boří,
sníh ale ještě netaje,
obojek slabosti mě moří,
nemoc se vrací. Válka je.

Rok, dva, tři, čtyři. Ještě jeden?
Ptám se. Zda-li pak odpoví?
Tajím dech předtuchami veden
a hryžu zatím okovy.

***

Předepsali mi vše, i krmi
a počet kapek na lžici.
Zda-li pak ještě Mont Blanc strmí
svou výškou provokující?

Zda-li pak usměrnil se přece,
pomáhá, radí, přispívá?
Příliš rád zrcadlival v řece
kdys úbočí svá zářivá.

***

Až minulost svou rozeberem
jak hodinář své budíky,
povzdechnem nad zlomeným perem —
jaképak ale cavyky!

Chtěli jsme s jedním srdcem žít
v své pýše deset životů.
Stačili jsme si však z nich vzít
jen desaterou robotu.

***

Vidím už lid, jak robotuje
za hříchy vládců na cizím,
a sám sobě se obdivuje,
z Pompejí trosky odklízím.

A Vesuv důvěrně mi šepce:
Jsem zbytečný, už nesoptím.
Leda že dílo lidské hebce,
jak sluší troskám, zakoptím.

***

V polosnu vidím bloudit lidi
s ranečky ze svých domovů.
Kouř z trosek vzadu k nebi slídí
a napřed cestou k Žalovu.

Sám v duchu jsem je doprovázel,
jako bych býval jeden z nich.
Uzlíček se mi při tom házel
a z bláta starý groš jsem zdvih.

***

Grošíček malý, kterým budu
platiti v dálné cizině,
grošíček otřelý, jenž v trudu
ulehčí zlé mé hodině.

Skví se jak úsměv, když jím platím
a kupec vždy mi ho dá zpět —
Tak malým grošem plány zhatím
o úsměv připraviti svět.

***

Ale jak mrzáček se krčí
náš úsměv mezi frontami.
Našel ho raněný a chrčí,
ten nazpět už ho nedá mi.

Můj úsměv, běda, smrtelný je
v nynější době smrtelné,
a k tělu, jež už sotva žije,
v poslední chvíli pevně lne.

***

Hned stůňu lehčeji a méně,
když znenadání vzpomenu,
že tváří v tvář světové změně
jste neuhnuli plamenu.

Žijeme vedle sudu prachu
s divokým klidem kacíře.
K těžkému osudu — žít v strachu,
k sladkému snu — žít u víře.

***

Věřiti ještě — zvedat kámen.
Těžké to, těžké břemeno!

Chce vůlí mozku, silou ramen
do výše byti vzepřeno.

At' skuhrá rozum uvážlivý
nad prohranými ústupy,
my nevejdeme nikdy živi
v říš mrzáctví a potupy.

***

Mír kolem mne jak bílá gáza
zašumí naší světnicí.
Na stole bude vonět váza
se svěží polní kyticí.

Jsem zvědav na tvé první slovo,
jímž pozdravíš zvrát křídlatý.
Teď dobu těžší nad olovo
už zvednem lehce — já a ty.

***

Nač mluvit! Líp se dívat němě,
jak neznatelně vadmeme.
Proud světla vlichotil se ke mně
a polil stříbrem ruce mé.

Mé ruce! Jak dva listy zhnědlé
se na pokrývce sesuly;
dvě schnoucí růže leží vedle,
vždyť je to vše čas minulý!

***

Jak velbloud závan písku cítí
až z mlhavého obzoru,
tak z neviděna, z nedožítí
se blíží tucha úmoru.

Blekotá jazyk povlečený
hlubokým suchem na poušti.
Oh běda! Také pohled ženy
mě nespokojen opouští.

***

Dávno ostatně rozluštěný
zrak Mony Lisy v kopii
jednoho rána ze své stěny
mě pohledem svým přibíjí.

A jako rány kladiva je
ten pohled dávné Italky,
s opovržením unikaje
mé zoufalosti do dálky.

***

Jenom ty jsi mě nesoudila
a s úsměvem lék na lžici
jak dárek jsi mi připravila.
Proud světla tryskl světnicí
a věta díky řadila se,
škobrtajíc v mé paměti.
Nalézám pravá slova zase,
jež vedou z mého zajetí.

***

Pomalu do sebe se hroužím,
doluji v sobě básníka.
Naleznu přece, po čem toužím,
co venku tam mi uniká?

Tam dole těsné katakomby
jsou plny černých myšlenek.

I vracím se z nich jako z honby
na vlastní stín svůj na venek.

***

I venku ještě oči mhouřím
a tápu prsty po zvyku.
Z rachotu tmy kráčím vstříc bouřím
zde nahoře. Oh básníku,

otevři oči do široka
a pij, pij barvy, podoby!
Oblaka bílá, modrooká
se myjí v bílém nádobí.

***

Podivně sladká vůně hrobů
mě z hyacintů ovála —
Čas kvapí. Dohoníme dobu?
Tři léta stůňu bez mála.

Však vizte! Čas, jenž všechno bere
a pochovává dějiny,
je přec jen obraz můry steré
mé popůlnoční hodiny.

***

Jak sehnul jsem se, otevřela
přede mnou noc svou temnici;
svlečena z hvězd, celá se chvěla
tmou výstražně se třpytící.

Pověz mi, noci nemoci mé,
kdy uzavře se schránka běd,
a radost, která v loktech dříme,
nalezne znova přival vět.

***

Už nikdy! Beru hořké léky,
třikrát pět kapek zapíjím,
za okny leží soumrak měkký
a naklání se k liliím.

Lilie s karbolem se mísí
do pachu těžké závratí.
Hranaté churavcovy rysy
se v smrtonoše špičatí.

***

Je venku jako bývá v dubnu
a zatím je tu červenec.
Dívám se v zrcadle, jak hubnu
a vůbec: — Jaký zmatenec

užasle se to dívá ze skla
do očí svého dvojníka?
Za kapkou kapka v okno pleskla
a kalným deštěm naříká.

***

Jez hučel, kdo ví, co jsem cítil.
Dva lidé stáli podle mne.
Ten první zábradlí se chytil
a puzení měl tajemné

utonout v jeho symfonii,
současně obr a jen prach.
Ten druhý lhostejně jez mívá,
obrněn pýchou svou až strach.

***

Oh heroové, hrdě snící
v své katedrále zármutku!
Vy, přikrašlující si svíci
svých světlých žalů pohnutku!

V robotné kazajce své bídy
já všivácky se ošívám.
A šaty z ohnivzdorné slídy
v neštěstí krásném přeji vám.

***

Připadám si jak Berlín často
sesutý, zbombardovaný —
těch náletů! Už je jich na sto,
a děla vzdušné obrany

tam dnes i zítra buší v uchu
jak léky na mé choroby.
Tak přecházíme v říši duchů
do pravé příští podoby.

***

Smrt jenom v přestrojení chodí
a v masce jen ji snášíme.
Mívá vzhled byliny či lodi
a třeba rukavičky mé.

Zatím co dík na tebe hrnu,
měsíci máji růžový,
bojím se hmyzu, hlíny, trnu.
Jsi smrt? A nikdo nepoví.

***

Ne, nikdo nepoví a neví,
Byť mnohého už napadlo,

že se smrtí se nyní zjeví
co častý posel letadlo.

Píši to za noci, kdy v sluchu
mi vyje pražská siréna.
Slyším běh nohou, ale tuchu
nemám, cože to znamená.

***

Siréno, kdo jsi, zvučný květe,
jenž duješ krutě do léta?
Z naděje míru mnohaleté
zas jedna růže odkvétá.

Ale ta druhá, růže smrti,
má sladkou vůni v okvěti.
Omdléváme jí, když nás drtí
a učí trvat, trpěti.

***

Všechno mě bolí. A tu z rána,
když minul kalný noční kvas,
ozval se hlas, jenž nemá pána:
Člověče, vzmuž se! Už je čas!

Jsem blázen z tísně neustálé?
Odkud jsi, hlase, řekni mi!
Hlas vzdaloval se. Někdo ale
odchází kroky ráznými.

***

Šla, ruky na mě nevložila
a zvolna vzdalovala se.
Jak řemesník u svého díla
tu stojím, naschvál halase,

předstíraje, že v tomto světě
nemohu nijak chyběti.
Ovšem. Proč bychom v plném létě
pospíchali v tmu podsvětí?

***

Pes leží, hlavu opíraje
o zimomřivé nohy mé.
I vmýšlím se do psího ráje.
A oba spolu mlčíme.

Psí jistota, psí prablaženství,
psí klid, jaká to záhada!
Je divno, že mi podobenství
s životem lidským napadá?

***

Neruda hleděl reflektorem
na miriady velkých hvězd,
tady však právě pod otvorem
obrovský mikrokosmos jest.

V dešťové kapce mudrc sedí
a vyzvídá: Kdo jsem? Proč jsem?
A nedočkav se odpovědi,
jak já se mrzí v srdci svém.

***

Hodiny pevně vyvážené
jdou kancelářským kročejem.
Teď jako k ohni čas se žene.
Loudové, kam se podějeme?

Jsme jak neblazí opožděnci,
jimž odjíždí vlak do dále.

Ba, jak smuteční hosté s věnci,
kteří svůj pohřeb zmeškali.

***

Je léto. Světlo alejemi
se jako síty prosívá.
Uzralá větev klesá k zemi
a tichounce se zachvívá.

Na podzim se svou průvodkyní
obhlédnu větev lehkou zas.
Podívej, jak se zvedá nyní!
A teď ať přijde na ni mráz!

***

Sedla mi muška na dlaň. Sestro,
nemám dnes sil ti ublížit.
Jdi raděj jinam. Tam je pestro.
Tam volá všecko: Jak chci žít!

Zde i chuť vraždit k smrti dřímá.
Tam snad i láska zabíjí.
Tož vol. Zde u mne mírná zima.
Tam smrt v objetí lilií.

***

V žalostně dlouhé nehybnosti
mě učí bolest trvati.
Podoba věci bez lítosti
jak ostrý pluh je v souvrati.

Jak obrací se, zařezává
se pevnou stopou do těla
a skřípe, jak mě přeorává,
by poznova mě osela.

***

Snad budu bělostný jak šátek,
májovou rosou skropený.
Počítáš dny? Už je snad pátek,
už blíží se den proměny.

I budeš moci ovázati
mnou hlavu svou a vyjít ven
a ve větru, jenž bude váti
a ždáti, vykoupáš svůj sen.

***

I budu vlát ti dvěma cípy
pod bradou pevně vzepřenou.
A budu vlát jako květ lípy
kol bělostných tvých kolenou.

I budu zase zcela zdravý
a klidný jako signál Stůj!
A ponořím svůj pohled hravý
hluboko v čirý úsměv tvůj.

***

Tvář věcí přísná, strmá, strohá
mi vytváří zde nový řád.
Má dávná Múza lehkonohá
mně přicházívá sbohem dát
a jako hrozba na varhany
zní její píseň v tichu tu.
Tak беру, trpce milovaný,
svou odměnu, svou pokutu.

***

Vidím se v duchu v hustém sadu,
s rozhledem přes les do dálky.
Tady bych šel as mimo vádu,
bez nemoci a bez války.

Tam u lavičky pod jasmínem
záhon a na něm azalky.
Vše dýchá zdravě v míru líném,
bez nemoci a bez války.

***

Jak naděje se přiblížilo
závratné slovo k ústům mým.
Jak hnízdo z jara teplé bylo
a tisícileté jak Řím.

Prosté, jak tráva naší stráně,
je vítr do mých veršů zdvih.
Je v nich, i zapomněl jsem na ně
jak na pohyby údů svých.

***

Truchlivý pohled skýtá chodec,
jímaný trpkou závratí.
Ještě že hůl má, jejíž bodec
ho přidržuje k postati.

Tak světská urputnost nás jímá,
leč závrať sama nutká říci:
Zdráv budiž den, kdy zase zpříma
do hnědých vyjdu oranic.

***

Čichati ke krvi a hlíně,
namáčet pero do bláta —

to raději ať mlčky se vleče a líně
vpřed Sibylla času proklatá.

Usmířen s málem, slouže málu,
vše pro naději pomínu:
moci zas jednou psát dík, zpívat chválu,
a opravdového hrdinu.

***

Být svědkem rozhodného boje,
k němuž se troubí nad námi!
Co chtějí víc? Jen oči moje
kéž Prozřetelnost nechá mi.

Být svědkem světa, který vzroste
z tolika zla, z tolika sil!
Moci si říci: Jak je to prosté:
Dobře že jsem a že jsem byl.